

Nr 359.

Av herr **Persson** och herr **Elofsson, Gustaf**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag angående ändring i vissa delar av lagen den 14 juni 1907 (nr 36 s. 1) om nyttjanderätt till fast egendom m. m.

I det förslag till ny allmän arrendelag, som framlagts i Kungl. Maj:ts proposition nr 346, finns någon uppsägningstid för arrendekontrakten icke stipulerad. Föreskrifterna angående uppsägning, som återfinnas i par. 38 och 39 i den gamla lagen och vilka äro avsedda att i oförändrat skick gälla även i den nya, torde endast rent tekniskt reglera uppsägningen, när bestämmelse om dylik intagits i arrendeavtalet eller uppsägning eljest skall ske.

Frånvaron av en uppsägningsklausul med tvingande karaktär har givit upphov till missbruk i många fall. Det har inträffat, att en jordägare kort tid före fardagen meddelat arrendatorn, att arrendet icke kan förnyas. Denne står då utan möjlighet att på den tid, som står till buds, skaffa sig ett nytt arrende eller söka inköpa en egen gård. Han kan då tvingas att realisera sin djurbesättning och sina döda inventarier till låga priser. Frånvaron av tvingande bestämmelser angående uppsägning ger jordägaren ett övertag gent emot arrendatorn, vilket han kan utnyttja till förfång för den senare.

I åtskilliga trakter av vårt land torde visserligen rätt allmänt den praxis råda, att man i arrendeavtalet tar in en bestämmelse om uppsägningstid, men i andra trakter förekommer denna praxis inte alls, vilket utsätter arrendatorerna för stora risker. Enligt vår mening borde därför i den allmänna arrendelagen intagas en bestämmelse om en ömsesidig uppsägnings-tid på sex månader. Jordägaren borde vara skyldig att senast sex månader, innan arrendeavtalet utlöper, meddela arrendatorn, om denne kan påräkna att få arrendet förnyat och på vilka villkor detta i så fall kan ske.

Med anledning av vad som således anförts få vi hemställa,

att riksdagen, under förklaring att Kungl. Maj:ts i propositionen nr 346 framlagda förslag till Lag angående ändring i vissa delar av lagen den 14 juni 1907 om nyttjanderätt till fast egendom icke kunnat i oförändrat skick antagas, måtte besluta,

att par. 2 i kap. 2 av nämnda lagförslag måtte erhålla följande lydelse:

Upplåtelse på arrende skall ske för viss tid eller ock för arrendatorns livstid; dock att, där upplåtelsen angår huvudgård till fideikommiss, boställe eller annan fastighet, varöver upplåtaren icke äger förfoga utöver sin egen besittningstid, upplåtelse jämväl må kunna ske för sådan tid. Är icke arrendeliden så bestämd, som nu sagts, skall avtalet anses ingånget för en tid av fem år. Arrendeavtal förlänges automatiskt såvida ej uppsägning sker senast sex månader, innan tiden för arbetet utlöper.

Har vid — — — — — fem år.

Stockholm den 30 oktober 1943.

Ivar Persson.

Gust. Elofsson
i Vä.